

Arrest

nr. 165 000 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 augustus 2015 (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 28 augustus 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als Unieburger – beschikker van voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Op 16 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd een bijkomende termijn van één maand toegekend om de nodige documenten over te maken.

Op 11 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14.02.2015 werd ingediend door: Naam: B.K. , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...)1991 , (...) om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkene diende op 14.02.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn van 3 maanden de nodige bewijsstukken (art. 50, §2, 1° of 3° van het KB van 08.10.1981) voor te leggen vandaar dat er werd beslist tot een weigeringsbeslissing zonder bevel waarbij betrokkene alsnog de kans kreeg de gevraagde bewijsdocumenten voor te leggen. Op 16.06.2015 werd de beslissing aan betrokkene betekend.

Vervolgens werden er volgende documenten voorgelegd: ziekteverzekering, loonfiches voor de weekperiodes: 09.04.2015, 30.04.2015 en 07.05.2015, een detacheringsovereenkomst interimarbeid fase A miv 01.04.2015 tot en met 05.07.2015 en een bevestigingsformulier bij de detacheringsovereenkomst dd. 01.04.2015.

Wanneer we het contract en de loonfiches grondig bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene tewerkgesteld is met een uitzendovereenkomst Fase A met uitzendbeding. Een contract Fase A met uitzendbeding wil echter overeenkomstig de Nederlandse arbeidswetgeving zeggen dat het contract onmiddellijk kan beëindigd worden (zonder opzegtermijn), indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft (zie artikel 1 van de overeenkomst). Het contract neemt ook onmiddellijk een einde als de werknemer ziek wordt (zie artikel 2 van de overeenkomst). Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, ondermeer met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40 §4, eerste lid, 2° en art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Gezien de aard van het contract (en dus ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van haar werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat betrokkene kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel (art. 40 §4, eerste lid, 2° lid van de wet van 15.12.1980).”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het beroep in zijn geheel onontvankelijk is bij gebrek aan een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel in de zin van artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel in de zin van deze bepaling vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster zowel in het verzoekschrift als in de synthesesamenvatting in wezen aanvoert dat de gemachtigde geen correcte feitenvaststelling heeft gedaan en dit betoog ontwikkelt in het licht van artikel 40, §4, eerste lid, °2 en artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad leest hierin een aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van voornoemde wettelijke bepaling.

De exceptie van onontvankelijkheid van verweerder dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel in de synthesesamenvatting, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, stelt verzoekster dat de gemachtigde in het licht van de artikelen 40, §4, eerste lid, °2 en 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet ten onrechte heeft geoordeeld dat zij gezien haar tewerkstellingssituatie niet voldoende garanties kan bieden dat zij op heden en in de toekomst kan voorzien in haar eigen levensonderhoud, zonder daarbij terug te vallen op het Belgische stelsel van sociale bijstand, en voert hiermee de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. Deze procedure vormt het gevolg op de beslissing van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015, waarbij aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden is geweigerd met het bevel om het grond gebied te verlaten.

2. De weigering geschiedt op de mening van de Staat dat verzoekster over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

3. Verzoekster betwist de mening van de Staat dat zij over onvoldoende middelen zou beschikken. Om die reden heeft verzoekster bij verzoekschrift van 5 september 2015 onderhavige bodemprocedure tegen de Staat aanhangig gemaakt.

4. Op 28 september 2015 concludeerde de Staat haar antwoord in de hoofdzaak in haar nota. In de deze synthese samenvatting geeft verzoekster graag haar belangrijkste stellingen nogmaals kort weer.

B. Betwisting en handhaving stellingen

5. Verzoekster handhaaft al haar stellingen als opgenomen in het verzoekschrift van 5 september 2015 en de daarbij behorende producties.

6. Verzoekster betwist al hetgeen de Staat in haar nota heeft gesteld, voor zover verzoekster niet EEN van de stellingen van de Staat in het navolgende erkent.

C. Vaststaande feiten voor aanvang beroepsprocedure

7. Verzoekster is geboren op 19 augustus 1991 te Amsterdam en bezit de Nederlandse nationaliteit en is tevens een EU-onderdaan.

8. Verzoekster is sinds 8 januari 2015 tot en met heden woonachtig in België, en huurt op eigen naam een studio gelegen aan de (...) te Antwerpen.

9. Op 14 februari 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

10. Verzoekster is werkzaam in Nederland en beschikt over eigen bestaansmiddelen. Verzoekster is ten tijde van de procedure nog steeds werkzaam.

10. Verzoekster is werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank in Nederland op basis van een uitzendovereenkomst via uitzendbureau Adecco.

11. Verzoekster beschikt over een valide ziektekostenverzekering waarbij zij ook in België gedekt is voor medische kosten.

D. Arbeidsmarkt Nederland

12. Het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheden (Nederland) heeft een onderzoek uitgevoerd. uit het onderzoek is gebleken dat bijna de helft van de bedrijven in Nederland verwacht om in ieder geval de komende twee jaar meer flexwerkers (o.a. uitzendkrachten) aan te nemen. Werkgevers in Nederland willen flexibeler zijn in het aannemen en afstoten van personeel en geven werknemers steeds vaker een langlopend uitzendcontract in plaats van een vaste aanstelling.

E. Betwisting en bewijsaanbod

13. Ingevolge artikel 7 eerste lid Richtlijn 2004/38/EG heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a. (...);

b. indien hij voor zich zelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijden hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.

In paragraaf 2.3.1. van de richtsnoeren in de mededeling van de Europese Commissie aan het Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG (COM(2009) 313 definitief; hierna: de richtsnoeren) een handvat voor de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG wordt, voor zover thans belang, vermeld dat het begrip /toereikende bestaansmiddelen⁷⁷ moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigen van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland. Voorts wordt hierin vermeld dat de lidstaten, krachtens artikel 8, lid 4, direct noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als "toereikend" beschouwen, en dat zou gelden als een plafond waaronder het verblijfsrecht automatisch kan worden geweigerd. De autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. De nationale autoriteiten mogen zo nodig het bestaan van de middelen, de rechtmatigheid ervan, alsook het bedrag en de beschikbaarheid ervan, verifiëren. Het hoeft niet om periodieke inkomsten te gaan, het kan ook gaan om een opgebouwd kapitaal. De bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, mogen niet worden beperkt (zie het arrest van 25 mei 2000, C-424/98, Commissie tegen Italië, punt 37).

Verzoekster is werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank in Nederland voor ongeveer 36 uur per week. Zij is aldaar werkzaam via uitzendbureau Adecco. Verzoekster verdient een brutoloon van €2102,- per maand. Betrokkene krijgt wekelijks uitbetaald. (PRODUCTIE: SALARISSTROOK)

Betrokkene beschikt hierdoor in ieder geval over periodieke inkomsten. De beoordeling van de Staat ging in tussen verder en zo ook de werkpositie van verzoekster. Gedurende de eindprocedure bij de Staat heeft verzoekster op 22 juli 2015 mondeling te horen gekregen dat haar opdracht in ieder geval tot 1 juli 2016 is verlengd, echter zal zij wel op uitzendbasis blijven werken.

De mondelinge toezegging was tijdens een algemene bijeenkomst, waarin het /perspectief van de uitzendkrachten aanbod kwam". (PRODUCTIE: E-MAIL) Ten tijde was het niet geheel zeker of de begroting dit toe liet. Op 2 september 2015 heeft verzoekster hieromtrent een schriftelijke bevestiging van haar teamleider gekregen, nu de begroting het toelaat om verzoekster te houden.

Daarna kan verzoekster in aanmerking kunnen komen om op vaste contract te werken.

14. De Staat heeft geweigerd op grond van art. 40§ lid 1,2 en art. 40 §40 lid 2 van de wet van 15 december 1980, vanwege het feit dat zij van mening is dat verzoekster niet zou voldoen aan het hebben van voldoende eigen bestaansmiddelen en dat zij uiteindelijk terug zou vallen op het sociale bijstandstelsel van de Staat. De weigering is gebaseerd op het feit dat verzoekster haar periodieke inkomsten ontvangt vanuit een uitzendovereenkomst. Daarbij is aan betrokkene niet de mogelijkheid geboden om andere bewijsmiddelen te overleggen, dan het arbeidscontract en loonstrookjes, waaruit blijkt dat betrokkene daadwerkelijk zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

15. Ondanks het feit dat betrokkene in ieder geval tot 1 juli 2016 werkzaam is op uitzendbasis betekent niet dat betrokkene geen bestaansmiddelen zou hebben indien de arbeidsverhouding tussentijds wordt verbroken. Echter kan er tussentijds geen sprake zijn van een breuk in de arbeidsverhouding nu er op 2 september 2015 door de teamleider, de heer J. d.G., is toegezegd dat betrokkene in ieder geval tot 1 juli 2016 werkzaam zal zijn op de afdeling dienstverlening van de Sociale Verzekeringsbank.

16. Verzoekster heeft een vermogen van €6137,26. (oktober 2015) (PRODUCTIE: BANKAFSCHRIFT)

17. Mocht het voorkomen dat verzoekster arbeidsongeschikt raakt, dan kan zij indien zij dit wenst tevens aanspraak maken op een Nederlandse sociale voorziening. Daarbij mankeert er heden niets aan de gezondheid van verzoekster. (voor uitgebreide toelichting hieromtrent verwijs ik uw naar het verzoekschrift)

18. Verzoekster garandeert dat in geval van arbeidsongeschiktheid e.d. zij niet ten laste zal zijn voor het sociale bijstandstelsel van België.

19. Nu vast komt te staan dat verzoekster voldoende garanties kan bieden dat zij zich heden en in de toekomst kan voorzien in haar eigen levensonderhoud, zonder daarbij terug te vallen op het sociale bijstandsstelsel van België kan er worden geconcludeerd dat de beslissing van 11 augustus 2015 dient te komen vervallen.

20. De verweren van de Staat moeten worden gepasseerd. Het verzoek van de verzoekende partij komen voor toewijzing in aanmerking.”

Verzoekster betwist dat zij onvoldoende garanties kan bieden dat zij op heden en in de toekomst kan voorzien in haar levensonderhoud. Verzoekster wijst op haar tewerkstelling bij de Sociale Verzekeringsbank in Nederland via uitzendkantoor Adecco. Zij verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat werkgevers in Nederland werknemers steeds vaker een langlopend uitzendcontract bieden in plaats van een vaste aanstelling. Verzoekster wijst erop dat de Europese Commissie in paragraaf 2.3.1. van haar mededeling aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG (COM(2009) 313 definitief) heeft verduidelijkt dat het begrip “toereikende bestaansmiddelen” moet worden uitgelegd met inachtneming van de doelstelling van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken zonder dat de begunstigten een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Zij wijst erop dat zij, nadat de bestreden beslissing werd genomen, heeft vernomen bij de Sociale Verzekeringsbank tewerkgesteld te kunnen blijven, aanvankelijk op uitzendbasis tot 1 juli 2016 en vervolgens mogelijk met een vast contract. Bovendien stelt verzoekster dat zij ook over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken indien de arbeidsverhouding wordt verbroken zodat zij niet ten laste zou vallen van het Belgische stelsel van sociale bijstand. Enerzijds wijst zij erop dat zij een vermogen van 6137,26 euro heeft. Anderzijds zou zij in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid een beroep kunnen doen op een Nederlandse sociale voorziening, met name een uitkering op basis van de Nederlandse Ziektewet, waarnaar zij in het verzoekschrift uitgebreid heeft verwezen en in de synthesememorie opnieuw dit argument heeft aangehaald.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Informatie en stukken die verzoekster thans bij het verzoekschrift of de synthesememorie heeft gevoegd maar die niet voorlagen aan het bestuur op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zoals de mail van Adecco aangaande het aantal weken dat verzoekster op uitzendbasis heeft gewerkt, de schriftelijke bevestiging van haar teamleider van 2 september 2015 dat zij tot 1 juli 2016 op uitzendbasis bij de Sociale Verzekeringsbank kan blijven werken en daarna in aanmerking kan komen voor een contract van onbepaalde duur, en het bankafschrift waaruit blijkt dat zij een vermogen van 6137,26 euro heeft, kan de Raad dan ook niet bij de beoordeling betrekken.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* de artikelen 40, §4, eerste lid, °2 en 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster om het bestaan van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen aan de gemachtigde een arbeidscontract (“detacheringsovereenkomst fase A”) heeft overgemaakt voor tewerkstelling bij de Sociale Verzekeringsbank in Nederland via uitzendkantoor Adecco tijdens de periode van 1 april 2015 tot en met 5 juli 2015, evenals een “bevestigingsformulier” bij deze detacheringsovereenkomst van 1 april 2015, en een aantal loonfiches voor de weekperiodes van 9 april 2015, 30 april 2015 en 7 mei 2015.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde geoordeeld dat verzoeksters bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zijn om te kunnen stellen dat zij bewezen heeft dat zij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel. De gemachtigde wijst er immers op dat verzoekster tewerkgesteld is met een uitzendovereenkomst Fase A met uitzendbeding, zodat zij zich in een zeer onzekere arbeidssituatie bevindt. Volgens de gemachtigde impliceert een uitzendovereenkomst Fase A met uitzendbeding overeenkomstig de Nederlandse arbeidswetgeving namelijk dat het contract onmiddellijk en zonder opzegtermijn kan worden beëindigd indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft, en dat het contract ook onmiddellijk een einde neemt wanneer de werknemer ziek wordt, zoals zou blijken uit artikel 2 van de overeenkomst.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 7.1 (b) van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn). De Europese Commissie heeft in haar mededeling aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Burgerschapsrichtlijn (COM(2009) 313 definitief) uiteengezet dat het begrip ‘toereikende bestaansmiddelen’ in de zin van deze bepaling moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van deze richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigden van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandsstelsel van het gastland. Ook het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds herhaaldelijk gesteld dat bepalingen waarin een fundamenteel beginsel als het beginsel van vrij verkeer van personen is neergelegd, ruim moeten worden uitgelegd (o.a. HvJ 23 maart 2006, C 408/03, Commissie/België, punt 40).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde uit de bepalingen van verzoeksters uitzendovereenkomst, meer bepaald de artikelen 1 en 2 ervan, en uit “de Nederlandse arbeidswetgeving” heeft vastgesteld dat verzoekster zich in een “zeer onzekere” arbeidssituatie bevindt.

De gemachtigde wijst er immers in de eerste plaats op dat het contract onmiddellijk en zonder opzegtermijn kan worden stopgezet indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft (artikel 1 van de overeenkomst). De Raad stipt echter aan dat de mogelijkheid om de tewerkstelling onmiddellijk te beëindigen inherent is aan arbeidscontracten voor tewerkstelling op interimbasis. Nu werkgevers gezien het huidige economische klimaat in toenemende mate beroep doen op dergelijke contracten, zoals verzoekster ook aangaande de Nederlandse arbeidsmarkt heeft verduidelijkt in het verzoekschrift en uitdrukkelijk heeft hernomen in de synthesesmemorie, acht de Raad het niet redelijk van de gemachtigde om, louter om deze reden en zonder concreet de regelmatigheid of de duur van de tewerkstelling van verzoekster met dergelijke interimcontracten te onderzoeken, de arbeidssituatie van verzoekster als “zeer onzeker” te beschouwen.

De gemachtigde stelt bovendien in de bestreden beslissing dat het arbeidscontract ook onmiddellijk een einde neemt wanneer de werknemer ziek wordt. De Raad leest dit echter geenszins in artikel 2 van de overeenkomst dat stelt dat “ 2. Na het aangaan van een overeenkomst voor bepaalde tijd in fase A onder uitsluiting van de loondoorbetalingsverplichting en onder uitsluiting van het uitzendbeding staat het de partijen vrij, een eerstvolgende overeenkomst in fase A, met of zonder uitzendbeding aan te gaan”, noch in een andere bepaling van de overeenkomst. Maar verzoekster erkent in beginsel wel dat in geval van arbeidsongeschiktheid of ziekte de uitzendovereenkomst wordt beëindigd. De Raad kan

verzoekster desalniettemin volgen waar zij aanvoert dat dit niet impliceert dat zij ook ten laste zou komen van het Belgische sociale bijstandstelsel. Verzoekster verwijst in de synthesesamenvatting naar haar uiteenzetting hierover in het verzoekschrift, waar zij heeft toegelicht met verwijzing naar de Nederlandse arbeidswetgeving - waarop ook de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd - en naar de Nederlandse Ziektewet, dat zij in geval van arbeidsongeschiktheid of ziekte recht zou hebben op een uitkering vanuit Nederland en dus niet ten laste zou vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel. De Raad wijst erop dat dit niet wordt betwist door verweerder, die hierop in de nota met opmerkingen slechts zeer summier heeft gerepliceerd dat verzoeksters argumenten aangaande een mogelijke arbeidsongeschiktheid in de toekomst "*niet ter zake doen*", vermits zij "*ook in dat geval niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet*". De Raad volgt geenszins dat dit argument niet terzake zou doen, nu verzoekster hiermee juist concreet heeft geantwoord op het argument van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat haar arbeidssituatie zeer onzeker is omdat het contract een einde neemt als de werknemer ziek wordt. Bovendien blijkt uit de Vreemdelingenwet geenszins dat de middelen verkregen uit een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen bij de beoordeling of een Unieburger beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te vermijden dat zij ten laste zou vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel – te meer daar deze uitkering niet door het Belgische maar door het Nederlandse sociale zekerheidsstelsel zou worden betaald - terwijl de Raad evenmin inziet op welke andere wettelijke voorwaarden verweerder zou doelen waaraan verzoekster niet zou voldoen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde, door te besluiten dat verzoekster zich in een "zeer onzekere arbeidssituatie" bevindt aangezien het een vorm van interim tewerkstelling betreft die tevens beëindigd wordt in geval van ziekte, en door daaruit te concluderen dat verzoekster onvoldoende heeft bewezen dat zij kan voorkomen ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel, zonder daarbij evenwel rekening te houden met de door verzoekster voormelde concrete elementen eigen aan de zaak, geen correcte feitenvaststelling heeft gedaan in het licht van artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepalingen wordt aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.2 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de tweede bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 11 augustus 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. MAES